

— Â i pagojë, s' mund të flasë.

I çuditun, shikova Don Markun qi po përfalej edhe ai me fituesin, i cilli merrte tue u kuqë dhuntit e granis. Prifti i thonte:

— Të lumtë, Lekë Binaku! Un s' kam ça të nap, por po të thërras për mjesditë: sot je miku i em.

Djaloshi me sÿ të gjallë i a shprehi mirnjohjen për at grishje.

Vûna roe se vajzat e shikojshin në një mënyrë qi me bâ përshtypje: në sÿt e tyne mâ tepër se admirimi ndritte një kureshtë e paspjegueshme.

Pyeta Don Markun, me zâ t'ulët:

— Pse e shikojnë ashtu, Don Mark?

Ky më përgjegji në vesh:

— Fliten fjalë të çuditëshme për tË. Do të bise-dojmë në sofër.

II

Drekuem n' odën e bukës qi kishte dritoret e çeluna kah mali ku dridheshin dritë e hije të panjehuna: Don Marku në krye të vëndit, un n'anë të djathët e Lekë Binaku n'anën e rrëmaktë. Si kryem, prifti bâni kryq, u mblodh me thânë një kokërr uratë, mbandej ndezi cingaren. Un e pështolla t'emen kadalë: sa e vûna në buzë, Leka njerzisht u çue në kâmbë e m'a kalli.

Don Marku pështeti shpinën për karrikë, mbasi piu një hurm vënë, e i a nisi:

— Ky djali â protagonist i një historije të çuditëshme. Due me t'a kallzue ashtu si e di. Ti në dash besojë, në dash mos e beso. Vetëm një send, të lutem, t'a keshë para sÿsh gjatë kallzimit: kët: Lekën e njof